

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

§. 1. An Confessor possit nullam injungere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

LIBER QVARTVS

DE S A T I S F A C T I O N E.

CAPVT PRIMVM.

De Pœnitentia injungenda à Confessorio.

§. I. An Confessor possit nullam iniungere pœnitentiam.

ERTVM est apud omnes: Confessarium teneri communiter, sub aliqua obligatione, imponere pœnitentiam, atque adeo supponi in ipso auctoritatem ad eam injungendam: tam in pœnitentiam peccatorum, quia est iudex quàm in medelam, quia est Medicus. Ita Trid. sess. 14. cap. 8. & cap. omnis iuriss. de pœn. & remiss. Delugo de pœn. disp. 2. §. sect. 4. n. 46. ubi (sub aliqua obligatione): nam si omittitur, sine contemptu, leuem pœnitentiam imponere pro venialibus, vel pro sæpe commissis, non putò mortaliter peccaturum, nec levitatem materiam, aliaque rationes à citato Delugo ibid. deducas. Dixi item (communiter): quia pœnitentia, quando, in articulo mortis pœnitens nullam præsumitur posse pœnitentiam exhibere, ut si imposset rationis, vel admodum debilis; nulla injungenda esset. Sic Fagund. 2. Eccl. præc. lib. 9. c. 3. n. 9. quia vel phisice, vel mortaliter huius incapax est.

2. Secundò, idem est, si cui restaretur suum pœnitentiam perfectè pro suis peccatis satisfecisse, nec indigere in futurum remedio. Sic Coninch de pœn. d. 10. n. 63. quia ubi nullum est debitum pœnæ, nulla est debita pœnitentia ex Suar. disp. 2. §. sect. 3. n. 4. & ubi nullum est peccatum infirmum, nulla est medicina adhibenda.

3. Tertiò potest Confessor absolvere, nulla vel modica imposta satisfactione: quando ex ipsa Confessione, & ex materia, & signis eius intelligit pœnitentem integrè vel ex parte satisfecisse pro peccatis suis: quia æquitas iusticiæ postulat, ut solum imponatur ea pœna, quæ est debita & talis qualis debetur. Sanè per ipsam Contritionem, Confessionemque homo satisfecit: unde si interdum illa satisfactio æqualis censetur: aliam superaddere non oportebit. Sic idem ibid. Confessum tamen est, in ejusmodi casibus, facile aliquid imponere pro pœnitentia, ut mentem ad Deum semel elevari, semel proferre nomen Iesù, &c. Ita ibid.

4. Quartò, quando Confessor prævidet fore, ut pœnitentia non exequatur sit pœnitentiam, satis est satis modicam imperare. Ita Fagundez 2. Eccl. præcept. lib. 9. cap. 3. num. 10. Sed in hoc casu addenda erit monitio, quæ paulo infra asseretur §. 3. n. 11.

5. Quintò, quando scrupulosus sæpius intra horam restit ad Confessarium cum novis culpis, ut sæpe absolvatur, potest relinqui pœnitentia impositio. Sic ibid. n. 9. quia supponitur satis imposita in præcedentibus.

6. Sextò, quando quis lucratus est indulgentiam plenariam; poterit dimitti sine impositione pœnitentia: Ratio est eadem, quæ dicta est superius: quia nimirum per illam satisfactum est debito pœnæ. Sanè Bonifacius VIII. ut refert Glossa. Extrav. Antiquorum, de pœnit. & remiss. apud Delugo disp. 27. de pœnit. sect. 1. n. 23. volebat Confessarios imponere aliquam pœnitentiam iis, qui lubi cum Anni Sancti lucrabantur: quia nimirum satisfactione alia non indigebant. Et S. Thom. in 4. dist. 20. q. 1. art. 1. q. 1. dicit esse de consilio pœnitentiam implere quando quis indulgentiam lucratur.

7. Dices: at quis scit verè lucratum esse indulgentiam? Respondeo, licet raro, vel nunquam possit constare, integrè aliquem satisfecisse pro peccatis, vel Indulgentiam fuisse lucratum: dico tamen ad nostram rem sufficere, quod probabiliter quis videatur satisfecisse: cum probabilitas sufficiat, ut quis prudenter operetur. Ita Petrus de Soto sect. ult. de satisfactione; adductus à Delugo de pœnit. disp. 2. §. sect. 4. n. 48.

§. II. De Auctoritate Confessoris in injungenda pœnitentia sub præcepto.

8. **A**liqui ita explicant auctoritatem Confessorij in injungenda Pœnitenti pœnitentia: ut dicant ipsum posse injungere sub præcepto. Alij et possit solum per modum consilij conditionatè in hunc v. g. modum: Si vis acquirere relaxationem pœnæ, ex opere operato hoc, vel aliud opus exhibeas. Alij possit utroque modo, id quod probabilius est. Ita Suar. de pœnit. disp. 38. sect. 5. c. 1. & sect. 7. n. 2. Fagund. lib. 9. de 2. præc. Eccl. c. 3. n. 11. contra Valquez, Coninch. & Tur. quos sequitur Delugo de pœn. disp. 2. §. sect. 4. n. 54.

Addunt tamen communiter DD. censeri regulariter Confessorem dare præceptum, dum pœnitentiam absolute imponit: & solum, cum suam intentionem explicaverit in contrarium, esse sub prædicto conditionato consilio.

§. III. Quanta imponi pœnitentia debet.

9. **I**ta id relinquitur arbitrio Confessoris, ut spectatis omnibus possit quancumque injungere: modo, omnibus perpensis rem, observet quæ vult Trident. sess. 14. cap. 8. dicens, eos fieri peccatorum participes, qui sine ista causa, pro gravibus peccatis leves pœnitentias injungunt.

10. Nota tamen in hoc, præcipuè esse spectandam utilitatem, necessitatèque spirituales pœnitentis: adeoque persæpe moderandam esse pœnitentiam; leviorè, quæ, quàm Pœnitens meretur, imponendam; ut si v. g. timetur pusillanimitas, vel horror Confessionis in pœnitente. Audi Nazianzenum orat. 126. de moderat. in observanda sub finem. Hanc, inquit, rationem tene: ut partim cum corrigas, idque leniter, & humane, non ut hostis, neque ut durus & rigidus Medicus. Ex qua doctrina sic habet Præpositus in p. 2. de pœn. dub. 7. Non debet eadem pœnitentia injungi debili & forti, pauperi & diviti. Debet ergo Sacerdos considerare fragilitatem pœnitentis; ejus contritionem, proclivitatem ad peccandum, &c. Præstat autem interdum prudenter dissimulare, minores pœnitentias injungendo: quàm austeritate nimia, homines ab hoc Sacramento avocare: iuxta illud Auctoris Operis imperfecti in Matth. Et si erramus, modicam pœnitentiam imponentes; nonne melius est propter misericordiam, rationem reddere; quàm propter crudelitatem? Unde cum prudenter timetur; quod pœnitens non exequatur majorem pœnitentiam, quàm meretur, minor potest injungi, reliquum Deo commendando. Hæc Præpositus.

11. Adit sic Polancus in direct. Confess. 2. §. Quod attinet Confessor quædam etiam pœnitentis relinquit arbitrio: ut si dicat, Hoc facias, vel si malueris, illud. Demum potius unum Pater & Ave imponat, quàm recedere sinat affectum, vel desperatum pœnitentem (adde vel horrore Confessionis affectum) ob pœnitentia gravitatem. Quando autem exigua injungitur pœnitentia: indicari possit quàm majorem